

и са клатяше на лабиринта на леглото си; и като си протягаше членоветъ, пещеритъ на земята треперяхъ и ревахъ; отъ височината на мщеніето и на гордостта полубогътъ видѣ себе си униженъ и изведнажъ блъска въ کالا. Чу са отъ далечъ единъ подземенъ гръмъ, завъсйтъ са вълнувахъ като отъ вѣтъръ буренъ, жертвеникътъ се виждаше готовъ да падне, треножникътъ трептеше, стълпътъ който се подигае на бойното поле са клатяше отъ сѣка страна; черната глава на богынята са събори отъ стълпа, и когато египтянинътъ бѣше наведенъ надъ жертвата си, паднѣ мраморната глава, и удари и рани Арбака между рамото и главата му. Този ударъ като смъртна стрѣла го порази и той паднѣ възникъ на земята и са прострѣ безъ продума нито дума; виждаше са смазанъ отъ богынята която той по напредъ одушевяваше и призоваваше на помощъ.

— Земята отърва чедата си, рече Главкъ като са исправиле на крака. Блаженъ да бѣде този страшенъ бичъ! Нека са поклонимъ на божіето провидѣніе.

Като помогнѣ на Апкида да стане той обърнѣ на горѣ лицето на Арбака. Този наистина са виждаше умрѣлъ, отъ устата му течеше кръвъ по дрехитъ му, главата му тѣжко паднѣ отъ рацѣтъ на Главка и потокъ отъ кръвъ потече на земята. Отново са поклати земята подъ краката имъ и са принудихъ да са държатъ единъ о другій; изведнажъ са срѣ земетресеніето както и висапно бѣ са начежло, тогасъ и тримата безъ да са бавихъ излѣзохъ изъ проклѣтия домъ на Египтянина. Главкъ носяше въ прегръдцѣтъ си любезния товаръ на Юна.

Щомъ стѣпихъ въ градината срѣщихъ робитъ и робинитъ които бѣгахъ оплашени и на които празничната и великолѣпна премѣна бѣше противоположна като иронія предъ всеобщія ужасъ на тѣзи минута. Тѣ като че невидяхъ чужденцитъ тѣй страхитъ бѣ обнелъ чувствата имъ. Пламенната и навѣтлива земя плашаше подиръ шестнайсетъ годишно спокойствіе съсъ ново разрушеніе и гибель.

«Трусъ! Трусъ!» този само гласъ са чуваше на сѣкъдѣ. Като взмивахъ спокойны помежду множеството на робитъ и безъ да влѣзватъ въ къщата, Апкидъ и другаритъ му засукахъ къмъ единъ отъ патицата на градината, мивахъ презъ едни тѣсны врата и на мѣсечната свѣтлина, която сребръше тъмозеленитъ листове на алое видѣхъ наведенъ образа на слѣпото момиче което сѣдеше и плачаше горко.

